

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE—DOCTRINA—JURISPRUDENȚA—ECONOMIE POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMANĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-NIȘUNESTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
SECRETAR DE REDACȚIE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Perennius.—O nouă teorie asupra complicității la infracțiunile neintenționate și responsabilității pentru fapta altuia.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.—Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția I.—Autoritatea lucrului judecat—Influența penelor asupra civilului. (I. Nicolescu cu Regia Monop. Statului) Secția II.—Recurs în casație.—Prezintarea condamnatului.—Liberare provizorie (Isidor Gutman cu Minist. Public).

Curtea de apel din București secția III.—1. Administrator-sechestru. Atribuțiuni.—Acțiune în justiție.—Apel.—Convențiuni încheiate cu dușmanii. Nulitate (Dusdner-Bank cu Societatea de asig. «Generală»).

2 Timbru și înregistrare.—Apel.—Copie de pe cerere.—Timbru mobil.—Anulare (Elena Garoescu cu Tilly Schwartzman).

Tribunalul Prahova Secția III.—Chestiune prejudicială.—Acțiune la suprimarea stării civile.—Bigamie.—Căsătorie. (Gh. D. Gheorghiu și Margareta Clineanu cu Ministerul Public).

O nouă teorie asupra complicității la infracțiunile neintenționate și responsabilității penale pentru fapta altuia. 1)

Dreptul penal a suferit în ultimul veac cele mai radicale prefaceri. În afară de admiterea principiilor care căutau să împacă necesitățile unei energice represii cu respectul libertății individuale și a dreptului de apărare, științele penale și-au mărit din ce în ce sfera de întindere, sancționând penalicește multe fapte contrare ordinii și moralei sociale, și asigurând prin aceasta liniștea societății și a indivizilor.

Această intensificare a incriminațiilor atât cât și teoriile moderne, cum ar fi acele ale infracțiunilor politice și de drept comun, a stării de necesitate, a responsabilității atenuate, sau concepțiunile moderne asupra responsabilității penale a minorilor, cari tind la întocmirea represiei prin măsuri de corecțiune și de protecțiune, hotărâte de tribunale speciale, dau dreptului penal o înfățișare pe care n'o avea acum un veac.

Vespasian V. Pella, profesor supl. de drept penal la Facultatea juridică din Iași. «Studii Penale», 1 vol. în 8° de 140 pag. Tipografia Gutenberg, S. A. București 1921.

Aceste prefaceri se datorează în mare parte doctrinei și jurisprudenței. Deși se crede că dreptul penal nu există în afară de texte, și aceasta din cauza principiului legalității pedepsei, jurisprudența atât cât și doctrina trebuind să se mărginească la stricta interpretare și aplicare a literei legii, s'a observat totuș un fenomen curios. Astfel teoriile moderne care sunt astăzi consacrate și pretutindeni admise, au apărut mai întâi în doctrină, iar jurisprudența, chiar fără texte precise, le-a pus în practică printr'o interpretare mai largă a legilor represive, deschizând prin acest mijloc calea modificărilor legislative.

Multe idei cari se impuseseră în dreptul penal și cari până acum câțiva ani păreau a alcătui principiile fundamentale ale acestui drept, sunt amenințate să fie înlăturate din cauza altor tendințe cari se resimt în doctrină și jurisprudență.

Analiza acestor noi tendințe și concepțiuni face obiectul unor foarte interesante studii penale datorite d-lui Vespasian V. Pella, care într'un volum dat acum la lumină, se ocupă de noua teorie asupra complicității la delictele neintenționate și a responsabilității pentru fapta altuia.

Care este fundamentul acestei nouă teorii?

Dreptul primitiv, ne spune autorul, avea un fundament obiectiv. Orice omucidere impunea o expiațiune, neținându-se seamă de elementele subiective care au concurat la executarea delictului. Dar încetul cu încetul privirile încep să se îndrepte spre autorii infracțiunilor, lăsând pe al doilea plan rezultatul acestor infracțiuni. Ceeace interesează este intenția delictvenților, este dorința lor nestrămutată de a viola legile pozitive, de a tulbura liniștea și ordinea socială. Pentru a înlătura pe cât cu putință asemenea violațiuni, pedeapsa trebuie să devină intimidantă și exemplară, să aibă un caracter preventiv, să lupte asupra atracțiunii nefaste a infractorului.

Din această cauză a apărut în dreptul penal o teorie subiectivă care privind infracțiunea prin prisma

autorului ei, ține în aplicarea pedepsei mai mult seama de perversitatea delicventului de cât de rezultatele delic-tului.

Teoria subiectivă a luat o dezvoltare mai mare pe la sfârșitul secolului al XIX-lea și încă și astăzi ea este în curs de dezvoltare, luând caractere din ce în ce mai precise.

Dreptul penal capătă astfel o înfățișare cu totul caracteristică, deosibindu-se prin această de celelalte științe juridice, cari în majoritatea cazurilor se bazează pe concepțiunile obiective.

În ideea autorului, atât infracțiunile neintenționate cât și cele intenționate se bazează pe teoria subiec-tivă, iar teoria obiectivă nu are nici-o legătură cu delictele neintenționate.

Problema infracțiunilor neintenționate a dat naș-tere unor multiple complicațiuni și controverse. Majoritatea autorilor a exclus complicitatea dela aceste delictе, socotind că lipsa de intențiune exclude complicitatea. Totuși tendințele actuale ale dreptu-lui penal par a se depărta dela această credință tra-dițională și a urma alte căi care răspund mai bine necesităților ordinii și siguranței sociale.

Să vedem acum care sunt caracterele generale ale complicității și concepțiunile tradiționale privitoare la această chestiune.

Complicitatea presupunând, în marea majoritate a cazurilor, o înțelegere prealabilă între mai mulți in-divizi cari își unesc puterile lor fizice și intelectuale în vederea realizării unei anumite infracțiuni, pri-mul element al acestei infracțiuni este privitor la natura scopului comun al coparticipanților, scop care trebuie să fie sancționat penalicește și constituе o infracțiune de oarecare gravitate, cum ar fi, de pildă, o crimă sau un delict.

Al doilea element al complicității este relativ la natura materială a participării accesorii, care nu poate fi sancționată penalicește de cât în cazul când autorul acestei participări a cooperat prin unul din mijloacele indicate de lege. În sfârșit infracțiunea este considerată ca ultim element al complicității.

Lipsa de intențiune, esclude complicitatea, căci dacă intențiunea este la baza complicității, dacă însuși legiuitorul n'a putut concepe o asemenea com-plicitate la contravențiuni care alcătuiesc marea ma-joritate a infracțiunilor neintenționate, este un non sens a pretinde că ar putea să existe o ațare com-plicitate la crimele și delictele lipsite de intențiune.

D-l Pella recunoaște, în conglăsurire cu marea ma-joritate a doctrinei, că complicitatea în cele mai multe cazuri trebuie să fie intenționată, neputându se concepe că la infracțiunile intenționate să existe complicitate neintenționată. Natura infracțiunii de-termină natura complicității.

O definițiune a actelor de complicitate care să răspundă mai bine realității și să satisfacă în același timp multiplele necesități sociale care impun ca aceste acte de complicitate să fie admise și la in-fracțiunile neintenționate, s'ar putea, după d-l Pella, formula astfel:

Prin aci de complicitate se poate înțelege orice act voluntar de participare intenționată sau culpoasă la o infracțiune, act care se săvârșește prin unul din mij-loacele prevăzute de lege.

Participarea nu trebuie să fie intenționată, ci volun-tară. Voința este la baza responsabilității penale atât a autorilor principali cât și a complicilor. Dacă însă infracțiunea principală este intenționată, și partici-parea pe lângă elementul voluntar, va trebui să aibă și elementul intențional.

Dimpotrivă, dacă infracțiunea principală este nein-tenționată, participarea accesorie va trebui să fie vo-luntară și culpoasă, iar imputabilitatea compicelui va urma regulele imputabilității autorului principal.

Cu privire la delctele lipsite de intențiune, cum sunt acelea săvârșite din imprudență, complicitatea ne putând fi admisă dacă nu există o înțelegere prealabilă între participanți asupra actelor materiale care au avut rezultate delictose, d-l Pella recurge la *principiul causalității* cu ajutorul căruia se poate pedepsi toți indivizii cari au săvârșit imprudențe grave, imprudențe cari printr'o înlanțuire causală au dat naștere infracțiunii neintenționate.

Nu vom urma pe autorul *Studiilor Penae* în toate dezvoltările sale asupra complicității. Pentru asta ar trebui să reproducem întreaga lucrare care e destul de voluminoasă. Aci nu facem decât a spicui părțile mai esențiale pentru a avea o idee de importanța chestiunilor pe care d-l Pella le-a tratat—trebuie s'o recunoaștem — cu erudiție de maestru și un frumos talent.

Trecând la contravențiuni, d-l Pella susține că ar fi foarte rațional, ținând seama de caracterul și na-tura acestor infracțiuni, a admite în asemenea cazuri chiar complicitatea intenționată.

În marea majoritate a cazurilor, contravențiunile sunt intenționate. Autorul lor a prevăzut consecințele actelor sale, fiind de multe ori conștient de faptul că violează legea penală.

Totuși, o contravenție de va fi intenționată sau nu, aceeaș pedeapsă de simplă poliție se va da, lipsa sau existența elementului intențional, nu are nioi o înrăurire simțitoare asupra represiunii.

Doctrina și jurisprudența au căutat să satisfacă nevoile sociale, și printr'o întindere maiastră a texte-lor și a principiilor fundamentale ale dreptului penal, au înlăturat câte odată consecințele durercase și ne-drepte ale neadmiterii complicității la contravențiuni.

Primul mijloc întrebuițat de doctrină și jurisprudență a fost de a considera pe cât cu putință pe toți participanții la o contravențiune ca autori principali.

Acest sistem s'a lovit înă de anumite piedici și de aceia de câțiva ani a apărut o nouă teorie menită să supleze lacunele legilor pozitive.

Aceasta este noua teorie a *responsabilității pentru fapta altuia* care formează a doua parte a studiilor d-lui Vespasian Pella, de care ne vom ocupa într'un alt articol.

Perennius

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE.

SECȚIA I

Audiența dela 27 Decembrie 1920

Președenția d-lui G. Buzdugan, președinte,

Ion Niculescu cu Regia Monopolului Statului

AUTORITATEA LUCRULUI JUDECAT.—HOTĂRĂRI PENALE.—INFLUENȚA
IN CIVIL.—ART. 11 PR. PENALĂ.

Hotărârea penală prin care se decide că faptul penal imputat nu există sau nu este suficient dovedit, constituie lucru judecat față de instanțele civile în sensul că, înaintea acestor instanțe, partea vătămată nu poate cu ocaziunea judecării pretențiunilor sale civile să repună în discuțiune existența faptului sau caracterului lui delictuos asupra căruia a intervenit o hotărâre penală achitătoare.

Această autoritate de lucru judecat, nu mai poate fi invocată atunci când partea civilă în fața instanțelor civile nu-și întemeiază pretențiunile sale pe faptul delictuos judecat de instanțele penale, ci pe un quasi-delict de natură civilă.

No. 690.—Respins recursul făcut de Ion Niculescu contra deciziei No. 6 | 920 a Curței de apel București s. IV, dată în proces Regia Monopolurilor Statului.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier Gr. Ștefănescu. S'a ascultat: d. avocat Duculescu în susținerea recursului și reprezentantul intimății în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de recurs :

„ Violarea art. 11 pr. pen., exces de putere și violarea autorității lucrului judecat, întrucât Curtea constată că I. Niculescu a fost achitat în procesul

penal de delapidarea ce i se intentase și cu toate acestea admite acțiunea de despăgubiri a Regiei, Curtea argumentează că s'ar putea imputa recurentului neglijență în serviciu și în consecință el e răspunzător de daunele pricinuite».

Având în vedere că, din decizia de față, se constată că recurentul I. Niculescu, fiind trimis în judecata instanțelor penale pentru delictul de delapidare a sumei de 6834 lei, bani 42, săvârșit în prejudiciul intimății, a fost achitat prin sentința penală No. 116 | 912, rămasă definitivă;

Că, în urmă, intimata adresându-se instanțelor civile pentru a fi obligat recurentul să-i plătească daune suma de mai sus, acțiunea sa fost admisă prin decizia atacată de recurs;

Că, prin admiterea acestei acțiuni, pretinde recurentul, s'a violat art. 11 pr. pen. după care hotărârea penală achitătoare închide părții civile orice cale de judecată în fața instanțelor civile;

Având în vedere că pentru a admite cererea în despăgubiri civile, Curtea de apel constată că recurentul a fost achitat de instanțele penale pentru motivul inexistenței infracțiunii, de oarece nu s'a dovedit că dânsul și-ar fi însușit acea sumă, care din neglijența sa a putut fi însușită de alte persoane; că acțiunea de față întemeindu-se pe neglijența recurentului, care a cauzat prejudiciul, iar nu pe faptul penal judecat prin hotărârea penală achitătoare, finele de neprimire din art. 11 pr. pen. nu se poate invoca în contra acțiunii de față;

Considerând că, în adevăr, hotărârea penală prin care se decide că faptul penal imputat, nu există sau nu este suficient dovedit, constituie lucru judecat față de instanțele civile, în sensul că, înaintea acestor instanțe, partea vătămată nu poate, cu ocaziunea judecării pretențiunilor sale civile, să repună în discuțiune existența faptului sau caracterul lui delictuos, asupra căruia a intervenit o hotărâre penală achitătoare;

Ca, în scop de-a asigura acest efect al hotărârilor penale, care sunt opozabile tuturor și pentru a evita contrarietatea de hotărâri, art. 11 al. 2 pr. pen, declară că hotărârea achitătoare închide orice cale de judecată înaintea tribunalelor civile;

Considerând însă că acest interes de a se evita hotărâri contradictorii între instanțele penale și cele civile nu mai există atunci când partea civilă, în fața instanțelor civile, nu-și întemeiază pretențiunile sale pe faptul delictuos, judecat de instanțele penale, ci pe un quasi-delict de natură civilă și care, de altfel, în specie rezultă dintr'un fapt deosebit de faptul delictuos;

Că, în cauză, intimata parte civilă, întemeindu-și cererea de despăgubiri pe faptul neglijenței recuren-

tului, recunoscută chiar de instanța penală, iar nu pe delictul de delapidare judecat de acea instanță existența acestui quasi-delict nefiind în contradicție cu hotărârea instanței penale, cererea de despăgubiri este admisibilă, iar finele de neprimire, invocat de recurent prin recursul de față este neîntemeiat;

Că deci recursul de față cată a se respinge.

Pentru aceste motive, respinge.

SECȚIA II

Audiența dela 20 Decembrie 1920

Președenția d-lui G. Stoicescu, președinte

Isidor Gutman cu Ministerul Public

RECURS ÎN CASAȚIE.—PREZINTAREA CELUI CONDAMNAT ÎN STARE DE ARESTARE.—JURNAL DE RESPINGEREA CEREREI DE LIBERARE PROVIZORIE.—ART. 422 PR. PENALĂ.

LIBERARE PROVIZORIE.—HOTĂRÂREA INSTANTELOR DE FOND.—SUVERANĂ APRECIERE.—ART. 422 PR. PENALĂ.

1° Dispozițiile cuprinse în art. 422 pr. pen. după care cei condamnați la o pedeapsă corecțională privativă de libertate nu vor putea face recurs în casațiune de cât în stare de arestare, nu se aplică în mod riguros decât hotărârilor condamnatorii propriuzise, iar nu și jurnalelor prin care instanțele de fond, cari au pronunțat hotărârea atacată cu recurs, resping cererea de liberare pe cauțiune.

2° Instanțele de fond care au pronunțat o hotărâre condamnatorie sunt suverane a aprecia dacă se cuvine sau nu a se admite cererea celui condamnat de a fi liberat pe cauțiune și a se prezenta liber înaintea Casației, putând admite sau respinge o asemenea cerere nefiind prin nici-un text de lege obligate a o admite neapărat și a aprecia numai asupra cauțiunei.

No. 1913.—Respins recursul făcut de Isidor Gutman în contra jurnalului Trib. Ilfov s. IV No. 11879 | 920.

S'a ascultat d. Procuror Al. Dem. Oprescu în susținerea incidentului de inadmisibilitate a recursului; d-nii avocați B. Cernea și Toma Stelian în combatere.

Curtea deliberând,

Asupra incidentului ridicat de d. Procuror general.

Având în vedere că recurentul fiind condamnat la închisoare corecțională, pentru faptul prevăzut de art. 30 din legea măsurilor excepționale, a făcut recurs la această înaltă Curte, iar pentru a face admisibil recursul, a cerut judecătorilor de fond permisiunea de

a se prezinta liber înaintea instanței supreme în temeiul unei cauțiuni ce i se va fixa, că această cerere fiindu-i respinsă, condamnatul a declarat recursul de față;

Văzând art. 422 pr. penală;

Considerând că din termenii întrebuițați de legiuitor rezultă că principiul enunțat în text nu se aplică în mod riguros de cât hotărârilor condamnatorii propriuzise, iar nu și jurnalelor prin care instanțele de fond care au pronunțat hotărârea atacată cu recurs, ar respinge cererea de liberare pe cauțiune; că legalitatea acestor jurnale poate fi atacată cu recurs, pe câtă vreme niciun text clar de lege nu interzice recursul sau nu-l supune unor anumite îngrădiri, restricțiunile fiind de drept strict; că, în speță, recurentul pretinde că Curtea era datoră să ordone liberarea pe cauțiune, nefiind în drept să aprecieze de cât cuantumul acestei cauțiuni; că așa fiind, incidentul ridicat de d. Ministerul Public este nefundat.

Pentru aceste motive, respinge incidentul.

S'au ascultat apoi apărătorii recurentului în dezvoltarea motivelor de casare și d. Procuror în combatere.

Curtea deliberând,

Având în vedere că, prin mijocul de casare formulat, recurentul se plânge că judecătorii chemați de lege a se pronunța asupra cererii de liberare pe cauțiune, aveau obligațiunea de a admite cererea, din moment ce dânsul a oferit cauțiune, și că lor nu le aparține facultatea de a aprecia de cât cuantumul cauțiunei, iar nu și dreptul de a se prezinta liber înaintea Curții de casație;

Văzând art. 117 și 422 pr. criminală:

Considerând că, prin dispozițiunile înscrise în art. 422 pr. pen. legiuitorul a voit să asigure executarea pedepsei pronunțată definitiv de către instanța de fond, punând pe condamnat sub mâna justiției, până în momentul când hotărârea condamnătoare va dobândi caracterul lucrului judecat prin respingerea recursului; că dacă legiuitorul a îngăduit ca condamnatul să se prezinte liber în virtutea unei cauțiuni fixată de instanța de fond, prin aceasta nu a înțeles să ridice acestei instanțe dreptul de a aprecia dacă cauțiunea este o garanție suficientă pentru executarea pedepsei ce eventualmente ar deveni irevocabilă; că, a pretinde că instanța de fond este datoră să dispună totdeauna ca condamnatul să se prezinte liber înaintea instanței supreme, în temeiul unei cauțiuni, ar fi a se impune acelei instanțe rolul de simplu birou de înregistrare, ceea ce nu reese din nici-un text de lege; că, dacă în cursul instrucțiunei preparatorii, liberarea pe cauțiune este lăsată la suverana apreciere a instanțelor de instrucțiune, a fortiori este lăsată la aprecierea instanței care a pronunțat defi-

nitiv o pedeapsă corecțională sau criminală; că, în adevăr, în instrucțiunea preparatorie, prevenitul se bucură de o prezumțiune de inocență, până în momentul condamnățiunii definitive, și totuși liberarea provizorie depinde de aprecierea jurisdicțiunii de instrucțiune, pe când judecătorii care au pronunțat definitiv o pedeapsă, nu mai pot invoca asupra culpabilității; că deci acești judecători dispărând în momentul când toate căile de recurs vor fi închise; că așa fiind, instanța de fond a uzat de un drept de apreciere suverană când a refuzat cererea de liberare pe cauțiune și deci recursul este neîntemeiat.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIA III

Audiența de la 2 Iulie 1919.

Președenția d-lui N. C. Schina, președinte

Administratorul-sechestrului al Societății Dresdner-Bank cu Societatea Română de asigurare »Generală».

ADMINISTRATOR-SECHESTRU.—ATRIBUȚIUNI.—ACȚIUNE ÎN JUSTIȚIE.—
DACĂ SE CERE AUTORIZAȚIA TRIBUNALULUI.—LEGEA DIN 22 DEC. 1916.
STARE DE RĂZBOI.—CONVENȚIUNI ÎNCHIEATE CU SUPUȘI DUȘMANI.—
ACTE COMERCIALE.—ACTE CIVILE.—NULITATE DE ORDINE PUBLICĂ.

1° Rolul administratorului-sechestrului numit de justiție, potrivit legii din 22 Decembrie 1916, fiind nu numai acela de conservator al averii pusă sub sechestrul, ci și acela de administrator al întregii întreprinderi, el poate intenta acțiuni și face apeluri fără autorizarea tribunalului, întrucât nici-un text de lege nu-l obligă a cere o asemenea autorizație.

2° Interdicțiunea creată de dispozițiile art. 1, 2, 3 și urm. din legea dela 22 Decembrie 1916, se aplică nu numai actelor pur comerciale, dar și actelor civile.

3° Nulitatea rezultând din nerespectarea dispozițiilor sus arătate, fiind de ordine publică, nu poate fi acoperită nici prin confirmare, novare, prescripție, nou contract, etc.

Curtea,

Asupra incidentului de anulare a apelului ridicat de societatea, de asigurare Generala prin avocații săi întrucât acest apel fiind făcut de un sechestrul administrator al Băncii-Dresdner-Bank, nu ar fi valabil de cât având autorizația Tribunalului.

Având în vedere că în fapt se constată că, în urma cererii Ministerului Justiției prin adresa No. 13517/918 d-1

Prim Președinte al Tribunalului Ilfov a dispus conținutarea mai departe a funcționării Băncii Dresdner-Bank sub controlul Justiției, numindu-se administrator-sechestrul d-l avocat Al. Ottulescu cu îndatorirea legii din 21 Decembrie 1916.

Că, conform acestei legi, rolul sechestrului nu e numai de conservator al averii pusă sub sechestrul, ci și de administrator al întreprinderii cu obligațiunea de a da socoteli, că nu există nici un text de lege care să oblige pe sechestrul-administrator să ceară autorizarea Tribunalului pentru a intenta acțiuni și a face apeluri, și deci nu poate fi vorba de nulitatea apelului, neputându-se crea nulități fără un text precis de lege.

Pentru aceste motive, respinge incidentul.

În fond,

Asupra apelului făcut de Al. Ottulescu prin petiția reg. la No. 2826 | 919 în calitate de administrator-sechestrul al Societății Dresdner-Bank din București în contra ordonanței prezidențiale cu No. 3307 | 919, a Trib. Ilfov S. 4-a, prin care s'a admis cererea Societății Române de Asigurare »Generală», s'a constatat că contractul de închiriere intervenit între societatea de asigurare Generala și societatea Dresdner-Bank este nul și a ordonat evacuarea imobilului din Piața Universității din București a chiriei, societatea Dresdner Bank.

Având în vedere că societatea de asigurare Generala cere la prima instanță de a se declara nul contractul de închiriere intervenit între această societate și societatea Dresdner Bank pe timpul ocupațiunii dușmane, și întemeiază cererea pe baza art. 1, 2, 3 și 4 din legea relativă la supușii statelor cu care Statul Român se găsește în stare de război, cum și pe art. 2 și 3 din decretul-lege cu No. 480 din 9 Decembrie 1917, publicat în Monitorul Oficial No. 216 | 917.

Având în vedere că președintele Trib. Ilfov S. 4 statuând asupra acestei acțiuni prin ordonanța sa cu No. 8307 | 919, a admis această acțiune, a constatat că contractul intervenit în timpul ocupațiunii militare germane între societatea generală de asigurare Generala și societatea Dresdner-Bank, este nul pentru motivele prevăzute întrinsa, pe care Curtea găsindu-le juste și întemeiate, și le însușește în totul.

Având în vedere că societatea Dresdner-Bank prin administratorul-sechestrul Al. Ottulescu, se opune în instanța de apel la această cerere, și susține în primul rând că legea din 22 Decembrie 1916, pe care se întemeiază ordonanța prezidențială, se aplică numai la operațiile de comerț cu inamicul, nu la orice act juridic, și în al doilea rând, că chiar dacă s'ar aplica, intervenind la 1 Aprilie 1919 între dânsul și societatea de asigurare Generala o nouă convenție prin

care s'a stipulat rezilierea contractului privitor la etagiu și s'a menținut închirierea pentru parter în virtutea autorizării date administratorului-sechestrului de a se continua comerțul, este în drept a contracta valabil, deci a face un nou contract și a confirma întrucât nulitatea de ordine publică de care e isbit contractul nu era o nulitate cu caracter perpetuu, ea încetând cu cauza care a determinat o și asemenea nulități se pot confirma.

În ce privește obiecțiunea că dispozițiunile din art. 1 și 3 se aplică numai contractelor de natură comercială, nu și contractelor civile:

Având în vedere că dacă din titulatura legii s'ar părea că interdicția se referă numai contractelor de natură comercială, din considerațiunile legii care au legitimat interzicerea cu începere de la 15 August 1916 ca orice operațiune comercială sau industrială cu supușii sau casele comerciale sau industriale aparținând statelor cu care Statul Român se află în stare de război, reese că implică între aceste acte și contractul de închiriere, care nu este decât un accesoriu al acestor transacțiuni din art. 3 care se ocupă despre societățile petrolifere, miniere, forestiere, care întreprinderi au caracter pur civil și art. 5 al. G. care se ocupă de succesiunile deschise în țară, la care au vocațiune și străinii aparținând puterilor inamice, care de asemenea nu pot fi de cât operațiuni civile, din art. 10 de sub acelaș capitol, care se ocupă de întreprinderi agricole, care sunt acte de natură civilă și lămurește că interdicția nu este limitată acestora și privește toate convențiile, ori care ar fi natura lor civilă sau comercială.

Că dar așa fiind, această obiecțiune fiind nefundată urmează a fi înlăturată.

În ce privește obiecțiunea că intervenind la 4 Aprilie 1919 între societatea Dresdner-Bank și societatea de asigurare Generala o nouă convențiune, prin aceasta s'ar fi încheiat un nou contract valabil, cauza nulității ar fi încetat.

Având în vedere că este adevărat că în principiu există nulități în drept de ordine publică cu caracter perpetuu și nulități de ordine publică cu caracter vremelnic, și ca consecință primele nu sunt susceptibile de a fi confirmate, iar celelalte se pot confirma atunci când cauza care a dat naștere nulității ar fi dispărut.

Având în vedere că natura nulității ce isbește operațiile civile sau comerciale, încheiate cu supușii statelor inamice, este determinată prin art. 3 al. 1 din legea din 2 Decembrie 1916, care declară nulitatea de ordine publică prin art. 4 care dă drept oricărei părți interesate, precum și Ministerului Public de pe lângă Tribunal să ceară anularea actelor sau contractelor chiar când vor fi cesionate altor persoane

și prin art. 42 și 44 care prevăd că data dela care dispozițiile legii vor înceta a și produce efectul se va fixa ulterior de consiliul de Miniștrii sau până la încheierea păcii generale; cu alte cuvinte, o nulitate de ordine publică cu caracter vremelnic.

Având în vedere însă că în ce privește menținerea în vigoare a acestor nulități legiuitorul nostru depărtându-se dela principiul enunțat mai sus, care lasă loc la discuție, care este data la care se va ridica interdicția decretată, determină suspendarea executării contractelor anterioare datei de 15 August 1916, cum și pe acelea încheiate după această dată, presupunându-le făcute în scopul de a sprijini activitatea și interesele inamicului, până la încheierea păcii generale sau la data ce se va fixa printr'un decret în urma unei încheieri a consiliului de Miniștrii.

Având în vedere că odată ce este constant că nulitatea subsistă, deși posterior contractului intervenit între societatea Generala de asigurare și societatea Dresdner-Bank, s'a încheiat o altă convenție la 4 Aprilie 1919 între societatea de asigurare și d-l Al Ottulescu, în calitate de administrator-sechestrului al societății Dresdner-Bank, dar oricare ar fi natura juridică a ei, novație, confirmare, sau nou contract, întrucât dispozițiile legii sunt în vigoare și efectul lor continuând, isbește de nulitate aceste acte, fie că ar fi contract nou, fie că ar fi novație, o obligație nulă neexistând, nu poate fi novată, fie că ar fi confirmare, confirmarea neputându-se concepe pentru actele neexistente.

Că dar așa fiind, și această obiecțiune fiind nefundată urmează a fi înlăturată.

Pentru aceste motive, respinge ca nefundat apelul.

Semnați: N. Schina, I. Dimancea, P. Hagiopol.

SECȚIA III

Audiența dela 16 Decembrie 1920

Președenția d-lui M. Mosgos, consilier

— — —
Elena Garoescu cu Tilly Schwartzman

TIMBRU ȘI ÎNREGISTRARE. — APEL. — COPII DUPĂ PETIȚIUNEA DE APEL DE CINE TREBUESC ANULATE TIMBRELE MOBILE. — ART. 8 LEGEA TIMBRULUI.

Anularea timbrului mobil pe copiile de pe apel nu trebuie făcută de părți, conform art. 8 din legea timbrului, prin scrierea primului cuvânt al actului, ci de autoritatea judecătorească care primește apelul.

No. 3321. — Respins incidentul de nulitatea copiilor după petiția de apel ridicat de intimatele Telly și Fany Schwatzman în proces cu Elena Garoescu.

Curtea,

Având în vedere că intimatele susțin că un s'a îndeplinit dispozițiunile art. 8 din legea timbrului cu

privire la copiile după petițiunea de apel, întrucât timbrele mobile nu s'au anulat în modul prevăzut acolo și ca atare copiile trebuie socotite netimbrate și urmează a se comunica noui copii timbrate conform legii.

Având în vedere că apelanta a susținut că acest text nu s'a interpretat nici-odată în sensul pretins de intimat și nici nu se poate interpreta în acest sens, mai cu seamă în împrejurările de azi, când nu se găsesc coale.

Având în vedere că, după art. 8 din legea timbrului, în toate cazurile când se întrebuițează timbrul mobil, primul cuvânt al actului sau parte din semnătură se va pune chiar pe timbrul mobil și dacă nu se observă această dispozițiune, actul este considerat ca netimbrat.

Având în vedere că dela această regulă se exceptează actele prevăzute la art. 17, 18, 19 § 15 și 22 § 12 pentru care timbrul mobil se va anula de autoritatea care le liberează în momentul liberării sau la care se vor adresa în momentul primirii lor.

Având în vedere că textul care prevede timbrul pentru copiile de pe petițiunile de apel înaintea Curților de apel este art. 20 § 22; că întrucât acest text nu e prevăzut în excepțiunile arătate de art. 8, ar urma că pe asemenea copii timbrele mobile trebuie anulate conf. art. 8.

Având în vedere însă că pe copiile de pe petițiunile de intentarea unei acțiuni la judecătorii de ocoale, de care se ocupă art. 18, timbrele mobile se vor anula potrivit excepției din art. 8 de către instanța judecătorească.

Că, acesta fiind sistemul admis de legiuitor la judecătorii de ocoale pentru o anumită rațiune nu se vede pentru ce nu s'ar fi admis același sistem și la celelalte instanțe, când rațiunea pentru care s'a primit la judecătorii este aceeași și la celelalte instanțe.

Că, dacă legiuitorul n'a prevăzut în excepția din art. 8 și textele referitoare la copiile celorlalte instanțe, aceasta nu se poate explica de cât printr'o simplă inadvertență datorită desigur faptului că redacțiunea nu a fost făcută cu destulă îngrijire.

Că, aceasta se vede ușor și din alte texte, de ex. art. 16 ne fiind prevăzut în excepție, timbrele de pe citațiunile dela judecătorii și dovezile vor trebui anulate conf. art. 8, cele făcute în apel sau recurs, chiar prin agenții administrației (art. 18 al. 2) intrând în excepție, vor fi anulate de autoritate, iar cele făcute prin portărei, când nu e apel sau recurs iarăși neintrând în excepție, trebuie anulate de parte.

Că, această variație ne arată valoarea redacțiunii art. 8, căci nu e nici-un motiv ca legiuitorul să fi voit a admite un asemenea sistem.

Că, de altfel, sunt o mulțime de acte neexceptate de art. 8, care sunt primite, sau liberate de autorități (art. 19 și 20) și pe care după interpretarea contrară ar trebui anulate timbrele conf. art. 8, ceiace n'are nici-un sens, când autoritățile sunt ținute să nu primească sau să nu dea curs actelor netimbrate.

Că, tocmai din felul cum e redactat art. 8 pare a rezulta că legiuitorul nu s'a gândit la început decât la anularea timbrului pe actele făcute de particulari și numai în urmă a prevăzut excepții pentru anume

acte liberate sau primite de autorități, fără să observe că enumerarea din această ultimă parte a articolului 8 este necompletă.

Că, așa fiind, anularea timbrului mobile pe copiile de apel nu trebuie făcută de parte, conform primei părți a art. 8.

Că, deci, incidentul trebuie respins ca nefundat. Pentru aceste motive, respinge incidentul.

Semnați: M. Mosgos, Gh. Ferichide Andrei Răduțescu

TRIBUNALUL PRAHOVA

SECȚIUNEA III.

Audiența de la 13 Octombrie 1920.

Președinția d-lui V. A. Petrescu, judecător

Gh. D. Gheorghiu și Margareta Clineanu cu Ministerul Public

CHEȘTIUNE PREJUDICIALĂ. — INFLUENȚA ACȚIUNEI CIVILE ASUPRA ACȚIUNEI PENALE. — ACȚIUNE ÎN SUPRIMAREA STĂREI CIVILE. — FILIAȚIUNE. — COMPETINȚA TRIB. PENAL DE-A EXAMINA CELELALTE CHEȘTIUNI DE STARE CIVILĂ. — ART. 8 PR. PENALĂ. — ART. 299 ȘI 300 C. CIVIL.

BIGAMIE. — NULITATEA CĂSĂTORIEI ANTERIOARE. — CHEȘTIUNE PREJUDICIALĂ. — COMPETINȚA INSTANTELOR PENALE. — ART. 271 C. PENAL ȘI ART. 8 PR. PENALĂ

CĂSĂTORIE. — ACT CONSTATATOR. — NE TRECEREA LUI ÎN REGISTRUL STĂREI CIVILE. — NULITATE. — ART. 176 C. CIVIL.

1° La principiul stabilit prin art. 8 pr. penală potrivit căruia acțiunea penală oprește în loc acțiunea civilă, neexistând de cât o singură excepțiune și anume aceea prevăzută de art. 299 și 300 c. civil, privitoare la chestiunea stărei civile în materie de filiațiune, urmează că oridecâteori se ivesc înaintea instanțelor represive contestațiuni asupra altor chestiuni de stare civilă, de cât de filiațiune, aceste instanțe sunt singure competente a le rezolva.

2° Când cu ocazia judecării unui delict de bigamie se invoacă de inculpați nulitatea căsătoriei anterioare, instanța penală sesizată cu judecarea acestui delict este competentă a examina și chestiunea validității căsătoriei anterioare.

3° Când un act de căsătorie nu a fost trecut în registru, chiar dacă s'ar fi redactat pe foaie volantă, el nu poate face proba căsătoriei și deci căsătoria neconstatăată printr'un act trecut în registrul stărei civile este neexistentă.

No. 2126. — Achitați; Gheorghe și Maria Gheorghiu și Margareta și Const. Clineanu pentru faptul de bigamie și complicitate la acest delict.

Tribunalul,

Având în vedere rechizitorul introductiv cu No. 2536 din 15 Martie 1920, prin care Gh. D. Gheorghiu și Margareta Volentina C. P. Clinceanu, născută Corteanu, sunt dați în judecată pentru delictul de bigamie, (art. 271 c. penal), iar Maria D. Gh. Gheorghiu, născută Tănăsescu, și Constantin P. Clinceanu pentru delictul de complicitate la bigamie (art. 271 comb. cu art. 50 al. 2 și 51 c. p.).

Văzând rechizitorul d-lui prim-procuror și concluziunile inculpaților în apărare.

Având în vedere că din dosarul primăriei Homorăciu, jud. Prahova cu No. 8 | 919, se constată că Gh. D. Gheorghiu și Margareta-Valentina I. Corteanu au făcut declarație de căsătorie la acea primărie, declarație înreg. în ziua de 30 Septembrie 1918, cu care ocazie au depus actele lor de naștere; s'au făcut și publicațiile cerute de art. 49, 50 și 55 c. civ. și art. 91 al. 5 din regul. actelor de stare civilă, cum se vede din certificatele oficerului stărei civile din 11 Octombrie 1918 al primăriei Homorăciu și al oficerului stărei civile din comuna București No. 1920/918. În ziua de 3 Februarie 1919, părțile s'au prezentat în fața oficerului de stare civilă din comuna Homorăciu și-au declarat că voesc să se căsătorească împreună, și oficerul în urma consimțământului dat, i-a declarat căsătoriți în numele legii și le-a liberat buletinul de căsătorie No. 8 cu data acelei zile, fără ca să redacteze actul de căsătorie, deoarece comuna nu avea registru de stare civilă și conform instrucțiunilor Prefecturii, urma ca să se redacteze actul după primirea acestora.

În luna Iulie 1919, când primind registrul, urma să treacă această căsătorie, a primit dela soț și de la soție câte o petiție prin care face cunoscut oficerului ca să declare anulată căsătoria ce a celebrat, întrucât nu e trecută în registru de stare civilă, cu care ocazie trimite și buletinul de căsătorie pentru anulare, petițiile în dos. Primăriei înreg. la No. 620 și 648 | 919.

După aceasta, ambii soți se căsătoresc: Gh. D. Gheorghiu cu Maria Tănăsescu în ziua de 19 Oct. 1919 (Extract Primăriei Comunei București) și Margareta-Valentina I. Corteanu cu Const. P. Clinceanu în ziua de 18 Iulie 1919 (Extract Primăriei Ploești).

În ce privește delictul de bigamie imputat lui Gh. D. Gheorghiu și Margareta Clinceanu.

Având în vedere că potrivit art. 271 c. penal, e culpabil de delictul de bigamie acela care fiind căsătorit se căsătorește din nou mai înainte de desfacerea căsătoriei celei precedente, dacă acea căsătorie va fi ost valabilă.

Având în vedere că inculpații, în apărarea lor, invocând nulitatea primei căsătorii bazată pe neinde-

plinirea unor formalități esențiale validității ei, și anume, actul de căsătorie n'a fost redactat și semnat de ei, așa cum cere expres art. 176 c. civ., urmează ca tribunalul să se pronunțe mai întâi dacă mijloacele de apărare care tind la constatarea nulității primei căsătorii, pot fi tranșate sau nu de tribunalele represive.

Considerând că art. 8 din proced. penală pune principiul „criminalul ține în loc civilul, ori decăteori acțiunea civilă se urmărește independent de acțiunea publică și înainte de a se rezolvi aceasta“.

Că dela acest principiu avem o singură excepțiune, în materie de filiațiune, unde art. 299 și 300 c. civ. oprește ca în această materie să se dea curs acțiunii penale înainte de judecarea definitivă a acțiunii civile, deci filiațiunea constituie o chestiune prejudicială de competența exclusivă a instanțelor civile.

Considerând că, în afară de această excepțiune, nu mai sunt altele și deci oricâte ori se ivesc înaintea instanțelor represive contestațiuni asupra altor chestiuni de stat, de cât filiațiunea, cum dovada celebrării căsătoriei le pot statua (Alexandresco, vol. II pag. 280; Laurent, IV. 25).

Considerând că, în speță, inculpații negând existența valabilă a primei căsătorii, urmează că această instanță penală, se poate pronunța incidental, asupra validității căsătoriei, spre a hotărâ dacă delictul de bigamie există.

În ce privește valabilitatea primei căsătorii.

Considerând că din cele de inculpat expuse rezultă că inculpații de bigamie au îndeplinit toate formele cerute de art. 49 și urm. c. civ. și că s'au prezentat în fața oficerului de stare civilă, care a celebrat căsătoria, fără însă să redacteze actul de căsătorie.

Considerând că, potrivit art. 176 c. civ., nimeni nu poate reclama titlul de stat și efectele civile de căsătorie, dacă nu prezintă un act de celebrare a căsătoriei «Inscris în registrul stărei civile“.

Considerând că acest text fiind categoric, nu mai încapă nici-un dubiu, că atunci când un act de căsătorie n'a fost trecut în registru, chiar dacă s'ar fi redactat pe foaie volantă, el nu poate face proba căsătoriei, și nu numai soții dar ori și cine invoacă în profitul său un efect civil al căsătoriei, trebuie să producă un act de stare civilă, conform art. 176, de unde rezultă că actul de căsătorie neînscris în registru este nul. (În acest sens Planiol I—No. 888).

Considerând că, în speță, oficerul de stare civilă neînscind actul de căsătorie în registrul de stare civilă, căsătoria nu a avut loc și astfel fiind minsiterul public nu mai poate susține delictul de bigamie, care cum am arătat mai sus, cere două căsătorii valabile.

În ce privește pe complicitii Maria Gheorghiu și Const. Clinceanu, întrucât elementele delictului de bigamie nu se întrunesc și, în speță nu poate fi vorba nici de complicitate, și deci urmează a achita pe toți inculpații pentru delictul de bigamie și complicitate ce li se impută în baza art. 10 pr. pen.

Pentru aceste motive, redactate de d-l jud. Petrescu, în nuire cu concluziunile d-lui pocoror, achită.

Semnați: V. A. Petrescu, Const. Notara.